

Arrest

nr. 79 293 van 17 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 november 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 18 januari 2012 houdende de vaststelling van het rolrecht met referentnummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, wordt op 10 juni 2006 opgesloten in de gevangenis van Antwerpen onder aanhoudingsmandaat van de onderzoeksrechter.

Op 14 juli 2006 wordt verzoeker vrijgesteld en wordt hem bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Op 7 mei 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van het oude artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 7 augustus 2007 neemt de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot niet-inoverwegingname van deze aanvraag omdat verzoeker niet werkelijk op het door hem aangegeven adres verblijft.

Op 20 november 2007 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Verzoeker tekent verzet aan.

Op 20 juli 2008 wordt verzoeker aangetroffen en wordt hem bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Op 20 juli 2008 wordt verzoeker opgesloten in de gevangenis van Brugge.

Op 14 augustus 2008 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen op verzet veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf maanden met uitstel voor drie jaar behalve zes maanden effectief en een geldboete van vijfduizend vijfhonderd euro wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 14 augustus 2008 wordt verzoeker vrijgesteld en wordt hem bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Op 26 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 28 maart 2011 dient verzoeker hierop een aanvulling in. De lokale politie van Antwerpen verricht een woonstcontrole en stelt op 19 februari 2010 vast dat verzoeker op het door hem opgegeven adres woont.

Op 1 juni 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Op 25 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.11.2009 werd ingediend en op datum van 28.03.2011 werd aangevuld door :

B. H., E. A. (...)

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op 12.04.1986

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de Vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en migratiebeleid de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. De instructie vermeldt echter dat: “... deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid...”.

Betrokkene werd op 14.08.2008 op verzet 20.11.2007 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden en een geldboete van 1000 euro x 5,5 wegens: slaapmiddelen en verdovende middelen: bezit: handel : vervaardiging zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging en voor een ander het gebruik van slaapmiddelen, verdovende middelen of ander psychotropische stoffen gemakkelijker

maken zijnde een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Niettegenstaande het feit dat de veroordeling van betrokkene dateert van 2008, valt hij toch onder bovengenoemde uitsluiting en kan hem, gelet op de ernstige feiten die betrokkene gepleegd heeft, onmogelijk een gunstige regeling worden toegestaan. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is immers een gunstmaatregel. Deze gunstmaatregel kan niet aan betrokkene toegekend worden aangezien hij strafrechtelijk veroordeeld werd in België. Deze vaststelling geldt ongeacht het 'actueel' karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie (RVV arrest nr. 51.190 dd. 17.10.2010).

Betrokkene verklaart dat zijn zuster in België zou verblijven, maar hij verzuimt het om bewijzen van verwantschap voor te leggen of aan te tonen waarom dit een grond voor regularisatie zou zijn. Bovendien vermeldt de instructie dat zijn niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Zoals vermeld werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot tot een gevangenisstraf van 12 maanden en een geldboete van 1000 euro x 5,5.

Het feit dat betrokkene sinds 2002 in België zou verblijven, het basis niveau Nederlands beheerst, bereid is om te werken en reeds in België gewerkt zou hebben, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1981). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.*

(...)"

Op 28 november 2011 wordt de bestreden beslissing van 25 oktober 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht en wordt hem bevel gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13 – Model B). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

REDEN VAN DE BESLSSING :

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*
  - *Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.*

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: Schending van de motiveringsplicht

- *Schending van artikel van artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- *Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling.*
- *Schending van de motiveringsplicht zowel in formele als in materiële zin.*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Niettegenstaande het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel betreft, heeft verweerder de verplichting om zijn beslissing volledig, juist en duidelijk te motiveren,

De motivering van de bestreden beslissing is tegenstrijdig en onduidelijk. In de eerste paragraaf van de motivering stelt verweerder dat de heer Melchior Wathelet zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet te blijven toepassen. Dat de instructie vermeldt dat: "... deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid...". In de tweede paragraaf van de motivering stelt verweerder echter dat de gunstmaatregel niet aan betrokkene kan toegekend worden aangezien hij strafrechtelijk veroordeeld werd in België. Dat deze vaststelling geldt ongeacht het 'actueel' karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie.

De motivering van de bestreden beslissing is onvolledig. Verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden en een geldboete van 1000 EUR "met een uitstel van drie jaar, doch waarvan 6 maanden effectief". Bovendien werd verzoeker na nog geen maand in de gevangenis vrijgesteld op 14.08.2008. Allemaal elementen die aantonen dat verzoeker geen gevaar vormde voor de openbare orde. Dat verzoeker zeker nu geen gevaar vormt voor de openbare orde

Verweerder motiveert zijn weigeringsbeslissing enkel en alleen op grond van een vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 14.08.2008. Verweerder had echter inderdaad moeten motiveren of verzoeker al dan niet actueel een gevaar vormt voor de openbare veiligheid en had hierbij ook rekening moeten houden met de persoonlijkheid van verzoeker.

Het gaat om ongelukkige feiten van een aantal jaren terug en waarvoor verzoeker spijt van heeft. Dat de kans op recidive, gelet op zijn persoonlijkheid, nihil is. De ratio van de veroordeling bestond er in om een signaal te geven aan verzoeker en niet om aan te geven dat verzoeker een acuut gevaar zou vormen voor de samenleving. Bovendien is verzoeker nooit voor een ander misdrijf veroordeeld geweest.

Naar analogie verwijst verzoeker naar artikel 6 van de richtlijn 2003/109/EG, waarvan artikel 15bis van de Vreemdelingenwet de omzetting is, bepaald inzake de mogelijkheid om de status van langdurig ingezetene te weigeren om redenen van openbare orde of nationale veiligheid: "De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat op de openbare orde of de nationale veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat, en let daarbij tevens terdege op de duur van het verblijf en het bestaan van banden met het land van verblijf".

Verweerder veegt het argument dat verzoeker geïntegreerd is, hier al heel lang verblijft, werkbereid is, familieleden in België heeft wonen van de tafel zonder dit te motiveren. Terwijl verzoeker op het moment van de aanvraag perfect onder de toepassingsvoorwaarden viel van de instructies van 19 juli 2009.

Naar analogie verwijst verzoeker eveneens naar het oordeel van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting op 21 december 2009: "In casu is aangaande de aanvraag van machtiging tot vestiging of status van langdurig ingezetene artikel 43 Vw aangaande de motivering over een eventueel gevaar voor de openbare orde, niet van toepassing daar dit enkel betrekking heeft op burgers van de Unie of zijn familieleden, en verzoeker geen van beide is. Artikel 15bis Vw dat wel van toepassing is, dient geïnterpreteerd te worden in de zin van richtlijn 2003/109, waaruit volgt dat met de ernst van de door een vreemdeling gepleegd feit rekening moet gehouden worden bij de beoordeling of hij een gevaar vormt voor de openbare orde (artikel 6). Verweerder heeft de ernst van deze feiten evenwel niet onderzocht, daar hij verkeerdelijk in de overtuiging was dat hij hiertoe niet bevoegd was, zodat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt door geen rekening te houden met de aard van de inbreuken bij de appreciatie van de vraag of er redenen zijn van openbare orde of nationale veiligheid die zich verzetten tegen de toekenning van een machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene. De beslissing wordt vernietigd. (RvV 21 december 2009, nr. 36.334)".

Op grond van de bestreden beslissing kan men inderdaad vaststellen dat verweerder in casu de ernst van de door de verzoeker gepleegd feit niet ernstig heeft onderzocht en geen rekening heeft willen houden met de context van de veroordeling om zodoende het concreet geval juist te interpreteren. Dat zij niet uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens en niet correct beoordeeld heeft. Hij heeft zich enkel voor zijn uitspraak gebaseerd op het vonnis van 14.08.2008 van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen.

Door die ene misstap en ondanks het feit dat verzoeker geen actueel gevaar vormt door de openbare orde en onder de toepassingsvoorwaarden van de instructies valt, werd aan verzoeker de kans ontnomen om geregulariseerd te worden. Terwijl hij hier al zoveel jaren verblijft, zijn sociale en economische belangen hier gevestigd zijn en geen familieleden heeft in Marokko.

Had verweerder zijn dossier en zijn omstandigheden beter onderzocht dan zou hij tot de conclusie gekomen zijn dat in casu verzoeker actueel geen dreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden en een geldboete van 1000 EUR.

Het eventuele bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als weigeringsgrond moet steeds gepaard moet gaan met elementen uit het 'persoonlijk gedrag' van de betrokkene. Uit de vreemdelingenwet kan men duidelijk afleiden dat er een onderscheid ingebouwd werd tussen die twee elementen. Wanneer een veroordeling bestaat moeten tevens specifieke gronden aangewezen worden waaruit blijkt dat de betrokkene geen berouw toonde, recidive pleegde of uit omstandigheden blijkt dat de betrokkene recidive zou kunnen plegen. In casu heeft verweerder dit niet gedaan.

Verzoeker is geen crimineel en zeker geen recidive. Verzoeker heeft berouw en de kans dat hij een bedreiging zal vormen voor de openbare orde is gelijk aan nul.

De materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Het middel is derhalve ernstig en gegrond."

3.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat alleszins is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij geeft verzoeker immers blijk kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing, nu hij deze weergeeft in het inleidend verzoekschrift en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt.

In de mate waarin verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, betoogt de verwerende partij dat verzoekers kritiek er in wezen op neerkomt dat hij meent te beantwoorden aan de vernietigde instructie van 19 juli 2009, omdat de door hem begane strafrechtelijke inbreuken niet volstaan opdat hij een actuele dreiging vormt voor de openbare orde. De verwerende partij laat desbetreffend gelden dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Volgens de verwerende partij heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard. Het loutere feit dat verzoeker van oordeel is dat hij wel in aanmerking kwam voor een machtiging tot verblijf, kan natuurlijk geen reden zijn tot vernietiging van de bestreden beslissing.

De verwerende partij vervolgt dat uit de gedetailleerde motivering van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Volgens de verwerende partij is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te besluiten dat, gelet op de door verzoeker gepleegde inbreuken tegen de drugswetgeving, waarvoor verzoeker ook correctioneel werd veroordeeld, hem geen machtiging tot verblijf kon worden toegestaan. Verzoekers bewering dat hij geen actueel gevaar meer zou vormen voor de openbare orde, volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

De verwerende partij stelt tevens dat uit het administratief dossier, alsook uit de motieven van de bestreden beslissing, afdoende blijkt welke ernstige feiten van openbare orde verzoeker op zijn kerfstok heeft. Volgens de verwerende partij ontkent verzoeker deze motieven van de bestreden beslissing niet. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de staatssecretaris binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid geheel terecht geoordeeld dat, ongeacht het feit dat de veroordeling van verzoeker dateert van 2008, onder geen enkel beding een gunstmaatregel kan worden toegestaan, gelet op de ernstige feiten van openbare orde. Deze vaststelling geldt ongeacht het actueel karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie, terwijl verzoeker niet kan voorhouden dat deze vernietigde instructie voorrang zou hebben op artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker verwijst naar zijn integratie en zijn werkbereidheid en de aanwezigheid van zijn familie in België, merkt de verwerende partij op dat de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing overtuigend zijn, nu duidelijk is dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf werd geweigerd gelet op de door hem gepleegde, ernstige feiten. Volgens de verwerende partij ondersteunt dit motief, dat het hoofdmotief is van de bestreden beslissing, de bestreden beslissing voldoende. De kritiek van verzoeker heeft uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden

bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de materiële motiveringsplicht of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden.

De verwerende partij laat ten slotte gelden dat verzoeker ten onrechte voorhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris diende te motiveren over zijn strafmodaliteiten. Volgens de verwerende partij doen deze geen afbreuk aan de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten. Verzoekers beweringen als zou zijn strafrechtelijke veroordeling slechts een waarschuwing geweest zijn, en als zou hij zelf nooit een gevaar gevormd hebben voor de openbare orde, zijn geheel ongeloofwaardig.

De verwerende partij besluit dat de *in casu* bestreden beslissing rechtmatig werd genomen, en ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing terdege ondersteunen. Gelet op het voorgaande is de verwerende partij dan ook de mening toegedaan dat verzoekers eerste middel niet kan worden aangenomen.

3.1.3 Ter terechtzitting wordt er gewezen op de arresten met nummers 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. Verzoeker heeft ter zake geen opmerkingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs, dat niettegenstaande het feit dat de veroordeling dateert van 2008, hij toch onder de in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 opgenomen uitsluiting valt en dat er hem, gelet op de ernstige feiten die verzoeker heeft gepleegd, onmogelijk een gunstige regeling kan worden toegestaan. In de eerste bestreden beslissing wordt vervolgens benadrukt dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is, dat deze gunstmaatregel niet kan worden toegekend aangezien verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld en dat deze vaststelling geldt ongeacht het actueel karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie van 19 juli 2009. In de eerste bestreden beslissing wordt ten slotte ingegaan op verzoekers verklaring dat zijn zus in België zou verblijven, wordt gewezen op verzoekers integratie en wordt herhaald dat verzoeker strafbare feiten heeft gepleegd. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu hij deze in een eerste middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In het middel betoogt verzoeker dat de motivering van de eerste bestreden beslissing slechts steunt op het vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen *d.d.* 14 augustus 2008. Volgens verzoeker had de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid evenwel moeten nagaan of verzoeker al dan niet een actueel gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en had

de gemachtigde van de staatssecretaris hierbij rekening moeten houden met de persoonlijkheid van verzoeker. Ter ondersteuning van zijn stelling verwijst verzoeker naar artikel 6 van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen (hierna: de richtlijn 2003/109/EG) en naar het arrest van de Raad nr. 36 334 van 21 december 2009. Verzoeker stipt verder aan dat het eventuele bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als weigeringsgrond steeds gepaard moet gaan met elementen uit het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Volgens verzoeker kan uit de vreemdelingenwet duidelijk worden afgeleid dat wanneer er een veroordeling bestaat er tevens specifieke gronden moeten worden aangewezen waaruit blijkt dat de betrokkene geen berouw toonde, recidive pleegde of recidive zou kunnen plegen. Verzoeker meent dat hij geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten niet grondig heeft onderzocht en dat de gemachtigde geen rekening heeft willen houden met de context van de veroordeling om zodoende het concrete geval juist te interpreteren.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de Vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en migratiebeleid de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. De instructie vermeldt echter dat: “... deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid...”.”

En:

“Betrokkene werd op 14.08.2008 op verzet 20.11.2007 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden en een geldboete van 1000 euro x 5,5 wegens: slaapmiddelen en verdovende middelen: bezit: handel : vervaardiging zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging en voor een ander het gebruik van slaapmiddelen, verdovende middelen of ander psychotropische stoffen gemakkelijker maken zijnde een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Niettegenstaande het feit dat de veroordeling van betrokkene dateert van 2008, valt hij toch onder bovengenoemde uitsluiting en kan hem, gelet op de ernstige feiten die betrokkene gepleegd heeft, onmogelijk een gunstige regeling worden toegestaan. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is immers een gunstmaatregel. Deze gunstmaatregel kan niet aan betrokkene toegekend worden aangezien hij strafrechtelijk veroordeeld werd in België. Deze vaststelling geldt ongeacht het ‘actueel’ karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie (RVV arrest nr. 51.190 dd. 17.10.2010).”

Uit het voorgaande blijkt dat in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van het feit dat verzoeker op 14 augustus 2008 door de correctionele rechtbank te Antwerpen op verzet werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf maanden en een geldboete van vijfduizend vijfhonderd euro wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier en wordt door verzoeker geenszins betwist.

In de eerste bestreden beslissing wordt vervolgens geoordeeld dat verzoeker onder de uitsluitingsclausule van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 valt, die bepaalt dat de instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In de eerste bestreden beslissing wordt er verder op gewezen dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is, dat deze gunstmaatregel niet kan worden toegekend aan verzoeker aangezien hij strafrechtelijk werd veroordeeld in België en dat deze vaststelling geldt ongeacht het actueel karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De Raad meent dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Het is hierbij niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de

staatssecretaris oordeelt dat een vreemdeling die in 2008 strafrechtelijk werd veroordeeld in België niet in aanmerking komt voor deze gunstmaatregel.

In de mate waarin verzoeker verwijst naar het 'actueel' karakter van het gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid zoals vermeld in de instructie, wijst de Raad erop dat deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt"*.

In zijn arresten van 5 oktober 2011 met nr. 215.571 en van 1 december 2011 met nr. 216.651 oordeelde de Raad van State dat de voorwaarden van deze instructie niet als een dwingende regel mogen worden toegepast, omdat de bevoegde staatssecretaris dan over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat in de eerste bestreden beslissing hoofdzakelijk wordt verwezen naar het feit dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is en dat verzoeker, gelet op zijn strafrechtelijke veroordeling, niet in aanmerking komt voor deze gunstmaatregel. Dit motief van de eerste bestreden beslissing volstaat om de beslissing te schragen wat betreft verzoekers strafrechtelijke veroordeling en het gevaar voor de openbare orde. De bepalingen van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 worden *in casu* niet als een dwingende regel toegepast en de gemachtigde van de staatssecretaris verwijst uitdrukkelijk naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de motieven van de eerste bestreden beslissing uitsluitend gebaseerd zijn op het vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen *d.d.* 14 augustus 2008 en dat er *in casu* geen rekening werd gehouden met de precieze omstandigheden en de context van de strafrechtelijke beoordeling – met name of verzoeker berouw heeft getoond en of hij recidive heeft gepleegd of zou kunnen plegen – wijst de Raad erop dat nergens uit de bewoordingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf eveneens het gedrag en de persoonlijkheid van verzoeker in overweging dient te nemen of hierover uitdrukkelijk moet motiveren.

In zoverre verzoeker in dit verband refereert aan artikel 6 van de richtlijn 2003/109/EG en aan het arrest van de Raad nr. 36 334 van 21 december 2009, laat de Raad gelden dat deze richtlijn en dit arrest uitsluitend betrekking hebben op de weigering van een aanvraag tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene om redenen van openbare orde of binnenlandse veiligheid. Aangezien nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene, is de verwijzing naar artikel 6 van de richtlijn 2003/109/EG en naar het arrest van de Raad nr. 36 334 van 21 december 2009 niet ter zake dienend.

Waar verzoeker ten slotte de mening is toegedaan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het beoordelen van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen rekening heeft gehouden met onder andere het feit dat verzoeker in België geïntegreerd is en er familieleden heeft wonen, merkt de Raad op dat in de eerste bestreden beslissing ook wordt ingegaan op de enkele elementen inzake verzoekers lokale verankering, maar dat deze *in casu* niet worden aanvaard. In de eerste bestreden beslissing wordt immers overwogen dat *"[b]etrokkene verklaart dat zijn zuster in België zou verblijven, maar hij verzuimt het om bewijzen van verwantschap voor te leggen of aan te tonen waarom dit een grond voor regularisatie zou zijn."* Alleszins dient te worden opgemerkt dat het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing, namelijk dat *"Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is immers een gunstmaatregel. Deze gunstmaatregel kan niet aan betrokkene toegekend worden aangezien hij strafrechtelijk veroordeeld werd in België."* *in casu* volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de eerste bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot de beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1 Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoeker roept tevens de schending in van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Terwijl de bestreden beslissing zomaar besluit tot weigering zonder enig zorgvuldig onderzoek. Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W. 1984-1985, 946, LAMRECHTS W., Geschillen van bestuur, 43).

De gemachtigde van de Minister handelt derhalve op kennelijk onredelijke wijze wanneer hij beslist tot weigering van machtiging tot vestiging wanneer zij zich beperkt tot een summier onderzoek.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient haar beslissing op een zorgvuldige manier voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte en volledige feitenvinding. De gemachtigde van de Minister dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken tot een beslissing te komen.

Verweerder heeft zich enkel gebaseerd op een vonnis en heeft met al de rest geen rekening willen houden waardoor hij tot een onredelijke besluit is gekomen. (Zie supra)

Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop de beslissing berust, moet de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad de nodige zorgvuldigheid aan de dag leggen om derhalve de feiten correct te kunnen beoordelen.

Dat aan verzoeker geen enkele vraag werd gesteld of een uitnodiging heeft gekregen m.o.o. bijkomende inlichtingen en/of stukken over te maken.

De verweerder beslist ongefundeerd de aanvraag van verzoeker heeft geweigerd, hetgeen kennelijk onredelijk is.

Ook dit middel is derhalve gegrond.”

3.2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toekomt om verzoeker uit te nodigen om bijkomende stukken voor te leggen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Indien verzoeker wenst dat de gunst van de regularisatie aan hem wordt toegekend, dient hij zelf op diligente wijze alle nuttige stukken bij te brengen.

In de mate waarin verzoeker meent dat ten onrechte enkel rekening werd gehouden met zijn strafrechtelijke veroordeling, betoogt de verwerende partij dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de door verzoeker gepleegde feiten, te weten inbreuken op de drugswetgeving door handel, bezit en vervaardiging van verdovende middelen, dermate ernstig waren, dat aan verzoeker de gunst van de machtiging tot verblijf diende te worden geweigerd. Volgens de verwerende partij is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat in die omstandigheden geen machtiging tot verblijf kon worden toegestaan.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de gepleegde, ernstige feiten eraan in de weg stonden dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond te verklaren. Volgens de verwerende partij handelde de gemachtigde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel inclusief. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.2.3.1 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424). Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de eerste bestreden beslissing steunt op de stukken van het administratief dossier, waaruit de veroordeling van

verzoeker blijkt. Verzoeker toont *in casu* niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de eerste bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding.

In de mate waarin verzoeker aanvoert dat hem geen enkele vraag werd gesteld en dat hij geen uitnodiging heeft gekregen om bijkomende inlichtingen of stukken over te maken, wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet enkel op de gemachtigde van de staatssecretaris rust, maar evenzeer geldt ten aanzien van verzoeker. Bij het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet komt het derhalve in de eerste plaats aan verzoeker zelf toe al de nodige documenten bij te brengen. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen dient de gemachtigde niet steevast verdere gegevens op te vragen.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de eerste bestreden beslissing uitsluitend gebaseerd is op het vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen *d.d.* 14 augustus 2008 en dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het beoordelen van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen rekening heeft gehouden met de overige door verzoeker in zijn aanvraag aangevoerde elementen, wijst de Raad erop dat bij lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde is ingegaan op de in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde elementen, maar van oordeel is dat de elementen die zijn persoonlijke situatie kenmerken niet opwegen tegen de vastgestelde strafrechtelijke veroordeling.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.2.3.2 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, hetgeen *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op redelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat verzoeker geen verblijfsmachtiging kan worden verleend nu hij strafrechtelijk is veroordeeld voor het plegen van ernstige feiten. Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting op generlei wijze aannemelijk dat het redelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3 Verzoeker voert geen afzonderlijke middelen aan die zijn gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET